

Силуетът на Статуята на свободата се губеше в далечината, скоро се превърна в незначителна сива черта на хоризонта, а накрая съвсем изчезна в мъглата. „Бремен“ заплава в Атлантическия океан, вълните станаха по-силни, корабът се издигаше и потъваше в тях. Усещаха, че корабните машини работят на пълни обороти.

– Вече никога ли няма да видим мама? – попита тринайсетгодишният Курт, който стоеше на палубата до Паул и се взираше натам, където преди няколко минути изчезнаха Ню Йорк и крайбрежната линия.

– Естествено, че пак ще я видим, малък глупчо – отговори Додо, преди Паул да успее да събере мислите си. – Другата година отново ще ѝ отидем на гости в Ню Йорк. А може би и по-рано.

– До другата година има цяла вечност...

– Ще дойде по-бързо, отколкото си мислиш, Курти!

Момчето замълча. Вкопчило се в белите пръчки на металния парапет, то бе вперило поглед в сивите вълни, плискащи се в туловището на парахода.

– Струва ми се, че пак ми се гади – промълви то.

Най-сетне Паул успя да се освободи от меланхоличното настроение, което не го напускаше вече няколко дни, а днес се превърна в болезнена потиснатост.

– О, не, този път няма да ти стане лошо – рече той и погали тъмната коса на момчето. Беше къдрава и мека – Курт бе наследил хубавата коса на Мари.

– Напротив – настоя Курт. – След малко ще повърна.

– Да слезем в каютата – предложи Додо. – Да разопаковаме подаръците, които мама ни даде.

Разсейването помогна – Курт кимна и хвана за ръка по-голямата си сестра, която го поведе към вратата, заобикаляйки стоящите наоколо пасажери.

– И аз ще дойда след малко – провикна се след тях Паул. – Искам още няколко минути да подишам чист въздух...

Той предположи, че двамата не го чува, защото продължиха, без да се обърнат. Прие го. Вниманието и грижите на Додо за малкото ѝ братче бяха истинска благословия. Щяха да намалят болката на момчето от раздялата, а на него щяха да дадат възможност да възстанови вътрешното си равновесие.

Това беше второто гостуване при Мари и Лео в Ню Йорк. Първата среща беше преди две години, тогава Паул пътува сам – Курт трябваше да ходи на училище, а Додо учеше в интернат в Швейцария. Той се прибра в Германия, преизпълнен с надежда и твърдо убеден, че мъчителната раздяла скоро ще свърши и в някакъв момент Мари несъмнено ще се върне в страната. Сега не можеше да си обясни откъде се беше взел този оптимизъм. Още тогава бяха явни признаците, че Германия я очаква недобро бъдеще, но той не искаше да ги види. Срещата с Мари засенчи всичко останало. Отлетяха като миг кратките дни, изпълнени с щастие, които прекараха в малкия апартамент, на разходка в Сентръл парк, на излети или на морския бряг. След

краткото първоначално притеснение настъпи едно състояние на влюбеност, което беше така вълнуващо, както по времето, когато се срещнаха за първи път. От това силно чувство у него се породиха твърдата увереност, че нищо и никой не може да ги раздели – нито чуждата цивилизация, нито огромният океан, а още по-малко Адолф Хитлер, който рано или късно щеше да изчезне като грозен кошмар.

Колко се беше заблудил! Подмолно и неспирно времето беше работило против тях и ги беше отдалечавало все повече един от друг. През изминалите две години си бяха писали постоянно. При второто си посещение той знаеше, че Мари вече има собствен магазин за мода, от който печели толкова, че може да поеме значителна част от разходите за интерната на Додо. Но радостта му от успеха на Мари беше искрена само отчасти, защото му беше известно кой ѝ е помогнал с магазина и я е подкрепил финансово в началото: Карл Фридендер, винаги любезният и усмихнат спътник на съпругата му, който изглеждаше толкова симпатичен и уравновесен и който все пак – да, точно така беше – му бе откраднал любимата жена. Мари със сигурност му беше вярна, тя не спеше с този мъж, Паул нямаше съмнения по този въпрос. Но въпреки това Карл, както тя го наричаше, получаваше безкрайно голяма част от това, което представляваше любовта на Паул към Мари: непринудените разговори, ежедневните срещи, вгълбените погледи, усмивката ѝ, чувството, че принадлежат един на друг, че съществуват един за друг. Изобщо не му се говореше за финансовата помощ, която Мари уж била изплатила. Карл Фридендер се радваше на привилегията да е до Мари, привилегия, която беше забранена за мъжа ѝ. Той нямаше дори възможността да даде израз на недоволството си от това, трябваше да затвори гнева и ревността в сърцето си и да демонстрира благодарност към този човек. При второто му гостуване това му беше изтъкнато с потискаща яснота, но не само то тежеше на душата му. Добавяше се и изгубената надежда, че това положение скоро щеше да приключи.

Предсказанията на Роберт се бяха потвърдили по най-лошия начин. Ако в началото евреите в Германия имаха право да търгуват и само определени професии им бяха забранени, сега и с това беше свършено. След потресавашите събития през ноември миналата година, когато пламнаха синагогите във всички германски градове и еврейските мъже масово бяха откарани в лагерите, намеренията на нацистката държава окончателно се изясниха: обезправяване и прогонване на всички евреи, останали все още в Германия. С остригани глави и ужас в очите аугсбургските евреи се бяха върнали от лагерите и почти всички бяха решили да емигрират, но по думите на Роберт държавата изисквала толкова високи такси от емигрантите, че ако тръгнели, спасявали единствено живота си. Паул продължаваше да вярва, че като негова съпруга Мари би била предпазена от тормоз, но при това си посещение той изобщо не подхвана тази тема.

Изведнъж почувства, че му е студено. Закопча палтото си, което вятърът развяваше. Пътниците, които стояха край него до парапета, за да наблюдават изгубващия се от очите им континент, междувременно се бяха пръснали по палубата, много от тях се бяха скрили премръзнали в каютите си, а други удобно се бяха разположили по шезлонгите, увити в одеяла. Паул още веднъж пое дълбоко въздух, а

после напусна палубата, за да спази обещанието си и да види какво правят Курт и Додо.

Пътуваха във втора класа. Той споделяше с Курт външна каюта, а Додо спеше с една млада испанка в една не толкова луксозна вътрешна каюта, което обаче не ѝ пречеше особено, както твърдеше тя самата.

– За нашия Курт е страхотно да може да гледа океана от леглото – каза тя. – На мен ми е все едно. Ако ми се прииска да видя море, просто ще изляза на палубата.

Естествено, че порасналата му дъщеря – Додо вече беше на двайсет и три – знаеше, че това пътуване не е от най-евтините. Отначало тя изобщо не искаше да тръгне с тях, тъй като за дипломирането ѝ в швейцарския интернат семейството вече беше похарчило много пари. Но накрая Паул успя да я убеди, защото Мари и най-вече Лео с огромен копнеж очакваха повторната им среща след толкова дълго време.

Намери Додо и Курт във външната каюта сред планина от кутии и хартия за подаръци. Мари беше пазарувала за малкия си син без мярка, Лео също му даде подарък, разбира се, неотменният Карл също беше взел участие. Курт седеше щастлив на пода и изпробваше новите състезателни колички, които се движеха сами, без ключе за навиване. У дома в Тъкачната вила Паул беше построил заедно със сина си дървена писта за металните колички, която заемаше почти цялата детска стая. По нея можеха да се движат само скъпите ламаринени модели, гумените екземпляри, подарявани му от тоя и оня, стояха грижливо подредени на етажерката и събираха прах.

– Е, имаше ли нещо полезно сред подаръците? – осведоми се Паул с престомена жизнерадост.

– Имам вече такъв мерцедес – занарежда Курт. – Ама нищо, сега ще имам две сребърни стрели. Тази е Auto Union Тур D, съвсем нова е, татко. Лео ми я подари. А от Карл получих бензиностанция. Виж! Можеш да откачиш маркуча и да налееш бензин.

– За съжаление обаче, трябва да платиш в долари и центове – не се сдържа Паул, който беше прочел американските надписи върху шарената метална играчка.

– Няма значение, татко. Нали ни останаха долари?

– В такъв случай вече ще мога да зареждам при тебе – отговори Паул.

– И аз! – намеси се Додо. – Когато получа новата си кола.

Бяха дали на Кити малкия автомобил на Мари, който Додо кара известно време, защото „количката“ на леля ѝ, за нейно най-голямо съжаление, окончателно излезе от строя. А леля Елвира откри спестовна сметка на името на Додо за нов „Фолксваген“, който в скоро време щеше да е възможно да се купи за 998 райхсмарки. Всяка седмица се внасяха по пет марки, а щом се съберяха повече от 700 марки, човек можеше да се включи в списъка на чакащите. Заводът на „Фолксваген“ обещавахе да започне с доставките на народната кола още през следващата година.

– Един долар за литър бензин! – определи Курт самонадеяно.

– Моля? – извика Додо. – Това е спекула! Литърът струва трийсет и девет пфенига и това е достатъчно скъпо!

– На моята бензиностанция ще струва един долар – заинати се Курт, грабна новата си „сребърна стрела“ и премина с нея през обувките на Паул. – Бррррмммм!

Нямаше и следа от морската болест. Паул изпита облекчение, кимна признателно на Додо и се зае да разчисти кутиите и опаковките. В големия куфар имаше още

подаръци за Кити, Хени и Роберт, за Гертруде и семейството на Тили, за Лиза и децата и не на последно място – за служителите в Тъкачната вила. Отначало Паул отказа да вземе всичките пакетчета, защото се боеше, че могат да му изиграят някой номер на митницата, но отстъпи, понеже не можеше да понесе разочарованата физиономия на Мари. В края на краищата те бяха доказателство за връзката ѝ със семейството и Тъкачната вила. Защо трябваше той да я къса?

Вече се чувстваше по-добре. Още не беше преодолял болезнения момент на раздялата с Мари, но успя да го измести встрани. Взеха си сбогом в апартамента ѝ. Куфарите стояха вече готови, а долу чакаше жълтото такси, което щеше да откара него, Додо и Курт до пристанището. Мари се беше облякла, за да отиде в своя „Shop“, ухаеше на американски парфюм и изведнъж му се стори различна от тази Мари, с която беше спал през последната им нощ заедно, здраво и страстно притиснал я в обятията си.

– До следващата ни среща, скъпи – прошепна тя в ухото му.

Той я целуна, но не можа да отговори. Кога щяха да се видят пак? Никой не можеше да го предскаже...